

ARREST VAN HET HOF
VAN 11 JULI 1974¹

P. Guillot
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 53-72

S a m e n v a t t i n g

1. *Ambtenaren — Uitoefening van hun functie — Beroepsfatsoen — Ernstige beschuldigingen door de chef — Plichten van de administratie*
(Statuut van de ambtenaren, art. 24)
2. *Procedure — Beroep van ambtenaren — Termijn — Ingang — Definitief besluit van de administratie*
(Statuut van de ambtenaren, art. 91)

1. Afgezien van de plichten, die ingevolge artikel 24 van het Statuut op de administratie rusten, verlangen de beginselen van het recht en van behoorlijk bestuur dat, wanneer een chef ernstige beschuldigingen uit inzake het beroepsfatsoen van één zijner ambtenaren in de uitoefening van diens functie, de administratie alle dienstige maatregelen neemt ter vaststelling van de gegrondheid der beschuldigingen.

Indien van die gegrondheid niet blijkt, dient de administratie deze te verwerpen en alle maatregelen te treffen om de geschonden reputatie te herstellen.

In ieder geval dient zij een niet strikt noodzakelijke openbaarmaking van de beschuldigingen te vermijden.

2. Alleen een definitieve beslissing van het bevoegde administratieve gezag doet de statutaire termijnen ingaan.

In de zaak 53-72,

P. GUILLOT, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen bij het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek te Ispra, ten deze vertegenwoordigd door M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, 34 B/IV, rue Philippe II,

verzoeker,

tegen

1 — Procestaal: Frans.

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur G. Pincherle, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur E. Reuter, 4, boulevard Royal,

verweerster,

betreffende, met name, het verzoek tot nietigverklaring van de uitdrukkelijke weigering van de Commissie om te voldoen aan verzoekers vordering tot intrekking van de door de heer Malvicini tegen hem ingebrachte beschuldigingen, benevens toekenning van schadevergoeding,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt: M. Sørensen, Kamerpresident, H. Kutscher en A. J. Mackenzie Stuart (rapporteur), Rechteren,

Advocaat-Generaal: A. Trabucchi

Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de tijdens de schriftelijke behandeling door partijen voorgedragen argumenten kunnen worden samengevat als volgt:

1. Verzoeker is op 17 april 1961 in dienst getreden van de EGA en te werk gesteld bij het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek te Ispra, hierna te noemen „GCOK”. Op 1 januari 1962 werd hij in vaste dienst benoemd in de rang A 6. Sinds 1965 is hij ingedeeld bij de dienst „Bescherming”, welke onder leiding staat van Malvicini en waar hij is

belast met de interne besmettingscontrole van het personeel en de berekening van de geabsorbeerde doses.

2. Ten gevolge van een storing in de reactor Ispra I, werd in 1968 een der leden van het bedienend personeel na inademing van radioactieve gassen besmet. Daarop werd besloten verzoeker te belasten met bepaalde onderzoeken betreffende de retentiekrommen van xenon in het menselijk lichaam, waarover de wetenschappelijke literatuur weinig gegevens bevatte.

Vanaf de eerste onderzoeksfases in 1968 meende verzoeker een „volkomen onverwachte tendens” (effect van de isotopen-

scheiding) te bespeuren, wat betreft de invloed van de hoeveelheid ingeademd xenon op de retentie. Zijn chef Malvicini was het met deze opvatting niet eens en beweerde dat de verkregen resultaten op vergissingen berustten. Verzoeker aanvaardde deze kritiek niet, maar meende niettemin het onderzoek te moeten voortzetten ten einde elke mogelijke vergissing uit te sluiten. Malvicini verbood hem dit werk niet, maar weigerde wel hem daartoe bepaalde faciliteiten (kredieten, geschikte ruimte) te verlenen. Verzoeker zette het betrokken onderzoek voort, toen functionarissen van de dienst biologie zich voor zijn werk waren gaan interesseren en hem kredieten en bepaalde materiële faciliteiten hadden bezorgd.

3. In 1970 vroeg verzoeker toestemming om deel te nemen aan het stralingsbeschermingscongres te Brighton (mei 1970) en het radio-biologisch congres te Evian (juni-juli 1970) ten einde aldaar de bij bovenbedoelde onderzoeken verkregen resultaten te kunnen presenteren. Het eerste verzoek werd afgewezen, het tweede uiteindelijk toegestaan.

4. Op 3 en 4 mei 1971 richtte Malvicini twee memoranda tot de Directeur-generaal van het GCOK, Caprioglio.

In het eerste memorandum, nummer 2.31/91/71, stelde hij dat bepaalde metingen in het kader van bovenvermelde onderzoeken door verzoeker niet onder de „juiste omstandigheden waren uitgevoerd”.

Het tweede memorandum, nummer 2.31/94/71 met het opschrift „Vervalsing van experimentele resultaten”, luidde:

„Ter aanvulling op mijn nota van 3 mei jl. zie ik mij genooddaakt U mede te delen dat de heer Guillot de experimentele gegevens van de laatste zes metingen heeft vervalst, ten einde een scheidingseffect aan te tonen.

In strijd met de getroffen regeling heeft de heer Guillot mij voor deze metingen niet de lijsten van de afdrukmachine, doch slechts de bewerkte gegevens doen toekomen. De afgedrukte gegevens ston-

den echter op een strook van een Olivet-tirekenmachine, die ik uit de papiermand heb kunnen halen.

Over de wijziging van de gegevens ondervraagd, verklaarde de heer Guillot, in aanwezigheid van de heer Dominici, met nadruk dat de gegevens rechtstreeks uit de machine kwamen, en dat de lijsten daarvan mij ter hand waren gesteld. Daarop heb ik de rekenmachinestrook laten zien.

De heer Guillot is toen de lijsten van de afdrukmachine gaan halen en voerde aan dat hij de gegevens had gewijzigd om een verandering in de experimentele metingsgegevens te corrigeren, waarbij hij het percentage van die correctie zonder onderzoek „nauwkeurig” had kunnen vaststellen.”

Copie van dit memorandum werd onder vijf wetenschappelijke ambtenaren van het GCOK verspreid.

Bij brief van 14 mei 1971, welke de adressaten op 18 mei 1971 ontvingen, vroeg verzoeker Malvicini's directe chef, Finzi, om een daarbij gevoegde nota van 7 mei 1971 te doen toekomen aan Caprioglio. In deze, door verzoeker als, „klacht tegen de heer Malvicini” aangeduide nota, trachtte hij de in bovenbedoelde memoranda geuite kritiek op wetenschappelijke gronden te ontzenuwen. Bovendien verzocht hij „uitdrukkelijk dat een of meer deskundige en te goeder trouw zijnde personen alle geregistreerde gegevens die in het bezit van de heer Malvicini zijn, tot zich nemen en het gehele hierbijgevoegde cijfermateriaal en mijn mathematische analyse bestuderen en controleren, ten einde te verifiëren of mijn interpretatie van de resultaten juist is, en recht te doen op de lasterlijke aantijgingen van de heer Malvicini.” Hij eindigde als volgt:

„Ik wil voortgaan met deze proeven, die belangrijke gevolgen kunnen hebben. Ik hoop dat deze onderzoeken door te goeder trouw zijnde personen worden gecontroleerd en zelfs worden verworpen ...

De heer Malvicini heeft zichzelf gediskwalificeerd door blijk te geven van een ongelooflijke vooringenomenheid, die hem ziende blind maakt."

Bij memorandum van 17 mei 1971, nummer 1.01/286/71 schreef Directeur-generaal Caprioglio, wederom onder het hoofd „Vervalsing van experimentele resultaten", aan Malvicini dat „de gerapporteerde feiten, mede gezien het eerder voorgevallene, mij ernstig genoeg voorkomen om een tuchtprocedure tegen de heer Guillot te beginnen".

In antwoord op verzoekers nota van 7 mei 1971 en na hem bepaalde inlichtingen te hebben gevraagd, deelde Caprioglio bij nota van 24 juni 1971 aan verzoeker mede dat hij zijn verzoek om de verrichte proeven te laten controleren, in welwillende overweging nam. Bij nota van 7 juli 1971, nummer 1.01/423/71, liet hij verzoeker met name weten dat hij, in tegenstelling tot wat deze dacht, „nooit had besloten een tuchtprocedure tegen U in te leiden, maar ik heb mijn diensten gevraagd de situatie te onderzoeken, met de opmerking dat de feiten mij ernstig genoeg voorkomen om een tuchtprocedure te beginnen". Tot op heden is een dergelijke procedure echter niet ingeleid.

5. Toen verzoeker geen toestemming kreeg om de resultaten van het onderzoek te publiceren, wendde hij zich op 8 november 1971 tot het Hof (zaak 91-71). In zijn schriftelijke opmerkingen van 23 november 1971 uitte Malvicini kritiek van wetenschappelijke aard op het artikel dat verzoeker wilde publiceren.

Op 24 november 1971 bracht een op verzoek van Caprioglio samengestelde groep hoge ambtenaren van het GCOK, waaronder Malvicini en met Finzi als voorzitter, een unaniem ongunstig, „met redenen omkleed advies" uit ten aanzien van de publikatie van verzoekers tekst „in de huidige versie". Volgens de opstellers van het advies konden „de beschouwingen en conclusies van de auteur immers niet juist worden geacht"; „er bestaat ernstige twijfel aan de juistheid van bepaalde experimentele gegevens",

twijfel „welke is ingegeven door de vrees voor beïnvloeding der gegevens door een werktuiglijk effect".

Nadat op 8 februari 1972 ten slotte toch toestemming tot publikatie was verleend, trok verzoeker zijn beroep in.

6. Nadat Malvicini verzoeker in mei 1971 mondeling had verboden zijn proeven voort te zetten, verzocht deze hem bij memorandum van 8 juli 1971 het verbod schriftelijk mede te delen dan wel in te trekken. Bij nota van 9 juli 1971 liet Malvicini verzoeker weten dat hij het noodzakelijk vond om, „alvorens de lopende werkzaamheden voort te zetten en nieuwe experimenten te ondernemen, de balans op te maken van de resultaten van het tot dusver verrichte onderzoek betreffende de scheidingseffecten".

7. Bij nota van 8 november 1971 schreef verzoeker aan Caprioglio met name het volgende:

„Gaarne zou ik de resultaten vernemen van dit onderzoek, dat sedert mei loopt en waarover ik sinds juli niets meer heb gehoord, alsmede Uw besluit.

Ik hecht veel belang aan een definitief besluit aangezien ik — zoals ik U in mijn memo van 9 juli 1971 mededeelde — wens dat de ernstige, op niets gebaseerde en lichtvaardige beschuldigingen aan mijn adres geheel worden ingetrokken en mij volledige voldoening wordt gegeven. Anderzijds verbood de heer Malvicini mij opnieuw, onder het valse voorwendsel van dit onderzoek, mijn proeven in samenwerking met de dienst biologie overeenkomstig de toch door hemzelf goedgekeurde werkkaart nr. 111-4-01/1971 voort te zetten. Dit verbod beïnvloedt mij in alle opzichten veel schade. Ik verzoek U derhalve het op te heffen en die werkkaart naar 1972 over te brengen."

Toen genoegdoening uitbleef, wendde verzoeker zich op 3 januari 1972 tot de Commissie met een klacht welke op 5 januari 1972 op haar algemeen secretariaat werd ingeschreven en waarbij hij vroeg:

- „1. dat de beschuldigingen van de heer Malvicini schriftelijk worden ingetrokken, met excuses en erkenning van de waarachtigheid der door mij verkregen experimentele resultaten, welke door de heer Malvicini zijn bevestigd;
2. toestemming en de materiële middelen tot voortzetting van de proeven waarvan het theoretisch en praktisch belang reeds aanzienlijk is en uit economisch oogpunt heel groot kan worden indien mijn resultaten met betrekking tot het oplossen in water van radioactief xenon kunnen worden veralgemeend, in het bijzonder voor de isotopenscheiding van uranium;
3. dat mij een passende vergoeding wordt toegekend voor de schade die ik heb geleden als gevolg van deze beschuldigingen en het mij opgelegde verbod voornoemde proeven voort te zetten”.

Bij brief van 14 april 1972, welke verzoeker op 28 april 1972 ontving, antwoordde de vice-voorzitter van de Commissie, Barre, hem met name het volgende:

„Na een diepgaand onderzoek van Uw klacht heeft de Commissie vastgesteld dat de werkzaamheden welke U hebt verzocht te mogen voortzetten, in geen enkel programma voorkomen dat door de Raad voor het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek is vastgesteld. Onder deze omstandigheden heeft de Commissie besloten het besluit van de directeur-generaal van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek te bevestigen en U geen toestemming te verlenen voor werkzaamheden die niet in de daaraan opgedragen programma's voorkomen.

De Commissie merkt overigens op dat vorig jaar een controle van de wetenschappelijke waarde van een aantal van Uw onderzoeken is verricht, in het bijzonder naar aanleiding van Uw verzoek een artikel te mogen publiceren; dat het normaal is dat het tot aanstelling bevoegde gezag alle noodzakelijke voor-

zorgen neemt alvorens een ambtenaar toe te staan het resultaat van zijn werkzaamheden bij een instelling te publiceren; dat U op 8 februari 1972 onder bepaalde voorwaarden toestemming is verleend het resultaat dier werkzaamheden te publiceren.

Het onderzoek heeft de Commissie tot de conclusie gebracht dat de inlichtingen welke U bij nota van 24 juni 1971 zijn gevraagd, geen elementen voor een disciplinair onderzoek hebben opgeleverd, zoals U trouwens reeds is medegedeeld bij nota van 7 juli 1971 van de directeur-generaal van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek.

De Commissie bevestigt derhalve dat niet is besloten een tuchtprocedure tegen U te openen, en gelast bijgevolg de verwijdering uit Uw persoonsdossier van de memoranda 2.31/91/71 van 4 mei, 101/286/71 van 17 mei, 01.00/413/71 van 26 juni en 1.01/423/71 van 7 juli 1971.

De Commissie is ten slotte van mening dat noch Uw eerste, noch Uw tweede verzoek gerechtvaardigd is en dat er bijgevolg geen termen zijn U verdergaande voldoening te verschaffen.”

8. Verzoeker heeft op 25 juli 1972 het onderhavige beroep ingesteld.

9. De schriftelijke behandeling heeft een regelmatig verloop gehad. Het Hof (Tweede Kamer) heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Bij inleidend verzoekschrift concludeert verzoeker dat het den Hove behage:

- „1. nietig te verklaren de uitdrukkelijke weigering door de wederpartij, vervat in haar brief van 14 april 1972, van het door verzoeker in zijn administratief beroep van 5 januari 1972 sub 1 gevraagde;

2. te verklaren dat de wederpartij, na erkenning van de ongegrondheid van de door de heer Malvicini tegen verzoeker ingebrachte beschuldigingen, alle bij de notawisseling in deze zaak betrokkenen hiervan in kennis moet stellen:

de heren Appleyard, Benco, Bertolini, Blaes, Bourdeau, Caprioglio, Finzi, Gerbaulet, Herrinck, Kley, Lafuma, Marchetti, Schleicher en Scotti, alsmede de voorzitters der vakverenigingen CLP (Comitato locale personale), USEI (Union syndicale des employés d'Ispra), SILARN (Sindacato italiano lavoratori ricerca nucleare) en FFPE (Fédération de la fonction publique européenne);

3. nietig te verklaren de uitdrukkelijke afwijzing door de wederpartij, vervat in haar brief van 14 april 1972, van verzoekers vordering zijn werkzaamheden en proeven met betrekking tot de oplossing in water van radioactief xenon, te mogen hervatten;
4. de wederpartij te veroordelen tot betaling aan verzoeker van 100 000 Belgische franken als vergoeding van de morele en materiële schade, voortvloeiende uit de feiten bedoeld in de administratieve klacht sub 1, behoudens aanvulling in de loop van het geding;
5. de wederpartij te veroordelen tot betaling aan verzoeker van 100 000 Belgische franken als vergoeding van de morele en materiële schade, voortvloeiende uit de feiten bedoeld in de administratieve klacht sub 2, behoudens aanvulling in de loop van het geding;
6. de wederpartij te verwijzen in de kosten van het geding;
7. subsidiair, getuigenbewijs te gelasten ten aanzien van bepaalde, in het verzoekschrift gestelde feiten, waarbij verzoeker bepaalde met name genoemde personen als getuige aanwijst, zonder dat deze opsomming limitatief is."

Bij repliek concludeert *verzoeker*, onder handhaving voor het overige van het bij verzoekschrift gevorderde, dat het den Hove behage te verklaren dat „de bijlagen 10 en 16 van het verweerschrift” — dat wil zeggen de opmerkingen van Malvicini van 23 november 1971 en het met redenen omkleed advies van 24 november 1971 — „niet dienen voor te komen in verzoekers administratief dossier”.

Bij verweerschrift concludeert de *Commissie* dat het den Hove behage het beroep niet-ontvankelijk of ongegrond te verklaren en verzoeker in de kosten te verwijzen.

Bij dupliek concludeert de Commissie, onder handhaving van het bij verweerschrift gevorderde, dat het den Hove behage, „ingeval het van oordeel is dat het in casu niet op verzoekers weg ligt zich tot de strafrechter te wenden, de noodzakelijke maatregelen te gelasten om de feiten met betrekking tot de experimenten van 28, 29 en 30 april 1971 te doen onderzoeken door een deskundige . . .” „de Commissie acte te verlenen van haar bereidheid de voor de expertise noodzakelijke gelden voor te schieten, onverminderd de uiteindelijke beslissing omtrent de kosten . . .”.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. *Ten aanzien van de eerste twee onderdelen van het verzoekschrift (intrekking van de beschuldigingen van Malvicini; erkenning van de waarachtigheid van verzoekers experimenten)*

Verzoeker betoogt dat de brief van 14 april 1972 hem geen passende genoegdoening heeft verschaft, aangezien hij door lasterlijke aantijgingen ernstig is aangetast in zijn eer als mens en geleerde (memoranda van 3, 4 en 17 mei 1971). De Commissie, die ingevolge artikel 24 van het Statuut van de ambtenaren haar ambtenaren zo nodig bijstand moet verlenen en beschermen, is gehouden te erkennen dat genoemde beschuldigingen — die, waren zij juist geweest, tot disci-

plinaire maatregelen hadden moeten leiden — van iedere grond waren ontbloot. In elk geval had „overeenkomstig het gebruik” ten deze een protocol moeten worden opgemaakt „dat verzoekers instemming heeft”, en waaraan dezelfde bekendheid had moeten worden gegeven als aan de memoranda welke de Commissie luidens haar brief van 14 april 1972 bereid was uit verzoekers persoonsdossier te verwijderen, dat wil zeggen dat het had moeten worden medegedeeld aan alle in het verzoekschrift, sub 2, genoemde personen; tot op heden hebben slechts de heren Finzi en Herrinck kennis genomen van bedoelde, als „vertrouwelijk” bestempelde brief.

De *Commissie* antwoordt dat verzoeker, voor zover hij daarop aanspraak kan maken, „volledige genoegdoening” heeft gekregen. De Directeur-generaal van het GCOK heeft gevolg gegeven aan zijn verzoek van 7 mei 1971 om de omstrede proeven te doen controleren door bevoegde en te goeder trouw zijnde deskundigen (vgl. „het met redenen omkleed advies” van 24 november 1971). Bovendien zijn de in de brief van 14 april 1972 genoemde stukken uit verzoekers persoonsdossier verwijderd. De Commissie is bereid hetzelfde te doen met het bovenvermelde „met redenen omkleed advies” en met alle stukken betreffende verzoekers werkzaamheden, welke hij uit zijn dossier verwijderd wil zien. Bovendien is zij bereid aan de in het verzoekschrift, sub 2, vermelde personen, mededeling te doen van een deel van de brief van 14 april 1972, vanaf de woorden „Het onderzoek heeft de Commissie tot de conclusie gebracht...” „... van 7 juli 1971”, mits verzoeker daarmee instemt.

Daar de betrokken werkzaamheden niet door de officiële programma's van het GCOK waren gedekt, kan verzoeker zich niet bezwaar achten door het achterwege blijven van een erkenning van de waarachtigheid daarvan. Maar ook anders zou de Commissie niet gehouden zijn publiekelijk de kwaliteit van het werk van een ambtenaar te „erkennen”.

Door te vragen zijn werkzaamheden door deskundigen te laten controleren, heeft verzoeker toegegeven dat de „beschuldigingen” van Malvicini „betreking hebben op de wijze waarop hij de onderzoeken uitvoert en daaruit conclusies trekt, en dat zij bijgevolg uitsluitend moeten worden gezien in het kader van een wetenschappelijke analyse van wetenschappelijke onderzoeken en werkzaamheden, waarin het recht van kritiek niet alleen als normaal moet worden beschouwd, maar ook van fundamenteel belang is”.

Verzoeker repliceert dat overeenkomstig 's Hof's beslissing in de zaak 83-63 (Krawczynski/Commissie, Jurispr. 1965, blz. 805 e.v.) de Gemeenschappen de ambtenaar ook moeten beschermen tegen vijandig optreden van andere ambtenaren. Deze verplichting volgt eveneens uit het beginsel van de „Fürsorgepflicht” dat wil zeggen de verplichting om voor het materiële en morele welzijn der ambtenaren te waken. In casu had de Commissie hetzij maatregelen tegen Malvicini moeten nemen, hetzij hem moeten verplichten excuses te maken of spijt te betuigen.

Verzoeker eist niet dat de Commissie de juistheid van zijn stellingen en wetenschappelijke bevindingen erkent, doch slechts dat hij niet onbehoorlijk te werk is gegaan of resultaten heeft vervalst.

Dat geen tuchtmaatregelen tegen verzoeker zijn genomen, maakt het feit dat hij in zijn eer is aangetast, niet ongedaan; die maatregelen kunnen immers uit opportuniteitsoverwegingen of berekening achterwege zijn gebleven.

Het aanbod van de Commissie om de in het verzoekschrift genoemde personen bepaalde passages uit de brief van 14 april 1972 mede te delen, kan niet toereikend worden geacht. De enige manier om verzoeker genoegdoening te geven, is het opstellen van een tekst welke de instemming van beide partijen heeft, en deze ter kennis te brengen van degenen die schriftelijk van de beschuldigingen van Malvicini op de hoogte zijn gebracht.

De stukken die overeenkomstig de brief van 14 april 1972 van de Commissie uit verzoekers persoonsdossier moeten worden verwijderd, bestrijken niet het gehele incident; met andere stukken dient hetzelfde te gebeuren.

Het onderzoek van verzoekers werkzaamheden heeft onder ontoelaatbare omstandigheden plaats gehad. Enerzijds had Malvicini, gezien zijn vroegere houding, daaraan niet mogen deelnemen; anderzijds had verzoeker in de gelegenheid moeten worden gesteld aan de bijeenkomst deel te nemen en personen van zijn keuze als lid van de commissie aan te wijzen. Het met redenen omkleed advies, dat verzoeker overigens zelf niet is medegedeeld, is geen antwoord op zijn nota van 7 mei 1971 en zwijgt met name over het falsificatieverwijt; het hield zich uitsluitend bezig met de vraag of verzoeker toestemming voor een publikatie moest worden verleend.

Tegenover de bewering dat de omstreden werkzaamheden niet op het programma stonden, stelt verzoeker dezelfde argumenten als bij het derde onderdeel van de vordering (vgl. hieronder, sub 2). Hij voegt daaraan toe dat het in dat geval verwonderlijk zou mogen heten dat Malvicini zich met de uitvoering dier werkzaamheden had bemoeid en verzoeker in samenhang daarmee had beschuldigd.

De Commissie brengt daartegen in dat de bijstandverplichting van artikel 24 van het Statuut niet onbeperkt geldt; het is noodzakelijk dat „de laster naar zijn aard en grond geacht kan worden werkelijk te bestaan”. Zij meent slechts dan te moeten ingaan op de eis om te erkennen „dat verzoeker de proeven en hetgeen hij daaruit heeft afgeleid niet opzettelijk heeft vervalst”, indien het Hof zou verklaren dat de feiten die tot de beweerde „laster” hebben geleid, zich niet hebben voorgedaan.

Door in zijn verzoekschrift de nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 14 april 1972 te vorderen, heeft verzoeker impliciete herhaald dat de Com-

missie de waarachtigheid van de door hem verkregen experimentele resultaten dient te erkennen. Indien verzoeker zijn eis op dit punt had willen wijzigen, dient het Hof een gedeeltelijke intrekking van het bij verzoekschrift gevorderde in aanmerking te nemen.

Het lag en ligt niet in de bedoeling van de Commissie de beweringen van Malvicini, dat verzoeker de proeven zou hebben vervalst, tot de hare te maken.

De Commissie is van mening dat verzoeker er in casu goed aan zou doen zich tot de strafrechter te wenden.

2. *Ten aanzien van het derde onderdeel van het verzoekschrift (het hervatten van de proeven door verzoeker)*

Verzoeker verklaart dat hij hiermee geen nieuwe toestemming beoogt te verkrijgen, maar in staat wil worden gesteld zijn in 1968 begonnen werkzaamheden te hervatten.

Door verzoeker te verbieden zijn proeven voort te zetten, heeft Malvicini zijn bevoegdheid overschreden. Hij was immers niet verantwoordelijk voor deze werkzaamheden, die onder het directoraat Biologie te Brussel en niet onder het GCOK vielen. Zo gezien is de motivering ten aanzien van het betrokken punt in de brief van 14 april 1972 niet ter zake dienend; bovendien is zij gedeeltelijk onjuist, daar de Directeur-generaal van het GCOK geen enkel besluit namens genoemde werkzaamheden heeft genomen.

Zou Malvicini wel bevoegd zijn geweest tot bovenbedoeld besluit, dan levert dit misbruik van bevoegdheid op. Het was bedoeld om verzoeker een verkapte straf op te leggen, en het was tot stand gekomen onder omstandigheden in strijd met het dienstbelang. Enerzijds was het immers voor de instelling van het grootste belang die onderzoeken voort te zetten, en anderzijds „vormde de voorzienbare vermindering van de werkzaamheden van de dienst Bescherming voor de heer Herrinck aanleiding ambtenaren van deze dienst in te zetten voor pro-

gramma's van andere diensten van het GCOK".

De *Commissie* acht het derde onderdeel van het verzoekschrift niet-ontvankelijk op grond van termijnoverschrijding en het ontbreken van een belang:

- Het besluit van Malvicini om verzoeker te verbieden de omstrede werkzaamheden voort te zetten, dateert van 9 juli 1971. Binnen drie maanden daarna heeft verzoeker noch een beroep in rechte ingesteld, noch een administratieve klacht ingediend. De brief van 14 april 1972, die uitsluitend een bevestiging inhoudt en geen enkel nieuw element, rechts of feitelijk, bevat, kan geen nieuwe beroepstermijn doen aanvangen.
- Verzoeker kan zich door bovenbedoeld besluit niet bezwaard achten in de zin van het Statuut, daar geen enkele ambtenaar aanspraak kan maken op een bepaalde functie, mits slechts de instelling hem een functie toewijst in overeenstemming met zijn rang. Door de taak, waarmede verzoeker tijdelijk was belast, gedeeltelijk te wijzigen, heeft de Commissie gebruik gemaakt van een soevereine beleidsvrijheid.

De onderhavige eisen zijn evenmin gegrond. De aan verzoeker in 1971 toegewezen werkzaamheden die zijn omschreven op werkkaart nr. 111-04/71 — waarvan kopie bij het verzoekschrift — stonden niet op het programma van het GCOK voor dat jaar en evenmin op dat voor 1972. Verzoeker kon dan ook niet verlangen dat hem werd toegestaan het betrokken onderzoek voort te zetten. Uit genoemde werkkaart blijkt trouwens duidelijk dat het slechts om een verkenningsonderzoek ging.

Door zijn gedragingen (nota's van 8 juli 1971 aan Malvicini en van 8 november 1971 aan Caprioglio) heeft verzoeker zelf erkend dat de autoriteiten van het GCOK ten deze bevoegd waren. Dit was inderdaad het geval, daar de betrokken werkzaamheden door het directoraat Biologie aan het GCOK waren uitbe-

steed en moesten worden uitgevoerd in samenhang met andere werkzaamheden van het GCOK. De hiërarchieke structuur hiervan ondergaat geen enkele wijziging doordat het bij gelegenheid werkzaamheden moet verrichten voor rekening van andere activiteiten (of programma's) die niet rechtstreeks aan het GCOK zijn opgedragen.

Van de beweerde misbruik van bevoegdheid is geen sprake, zoals blijkt uit de motivering van de opdracht de proeven te staken (de noodzaak om „de balans op te maken”) en uit de latere besluiten en gebeurtenissen. Er is geen enkele disciplinaire procedure aangespannen jegens verzoeker, wiens werkzaamheden aan een zuiver wetenschappelijk onderzoek zijn onderworpen.

Verzoeker betwist de waarde van de argumenten voor de niet-ontvankelijkheid van het onderhavige onderdeel:

- De nota van 9 juli 1971 bevatte geen verbod, maar „een geheel voorlopig besluit tot opschorting van de werkzaamheden”. Het is twijfelachtig of naar aanleiding van een dergelijke maatregel een klacht kan worden ingediend of beroep ingesteld. In ieder geval is een klacht of beroep steeds ontvankelijk zodra er een definitief besluit is.
- Het besluit van Malvicini kon slechts betrekking hebben op 1971; de op de betrokken werkkaart — waarvan kopie bij de repliek is gevoegd — vermelde personele en financiële faciliteiten golden om budgettaire redenen slechts voor één jaar. Het onderhavige beroep heeft daarentegen betrekking op de toekomst.
- Het besluit van 14 april 1972 is niet louter een bevestiging van dat van Malvicini. Het eerstgenoemde geeft als motief voor de weigering tot voortzetting van verzoekers werkzaamheden, dat deze niet tot de officiële programma's van het GCOK behoren, terwijl Malvicini andere motieven aanvoerde.

- Aangezien Malvicini's besluit onbevoegdlijk, respectievelijk met misbruik van bevoegdheid is genomen, gaat het bij de vraag of verzoeker toestemming tot voortzetting van zijn werkzaamheden kan vorderen, niet om de ontvankelijkheid, maar om de zaak zelf.
- Een wetenschappelijk ambtenaar heeft het recht te verlangen dat zijn taak niet slechts uit routinewerkzaamheden bestaat, maar dat hij onderzoek mag verrichten, waardoor hij zijn kennis en ervaring kan vergroten; anders worden zijn carrièremogelijkheden onherstelbaar geschaad. Ingevolge artikel 24 van het Statuut van de ambtenaren, zoals dit sedert 1 juli 1972 luidt, zijn de Gemeenschappen overigens verplicht „de bij- en nascholing van de ambtenaren te vergemakkelijken”.

Wat de zaak zelf betreft, is het onvoorstelbaar dat werkzaamheden die op kaart stonden en waarvoor materiële faciliteiten, een medewerker en fondsen beschikbaar waren gesteld, niet tot het programma van het GCOK zouden behoren.

De gestelde onbevoegdheid vloeit voort uit de volgende feiten. Sedert begin 1971 vielen het GCOK en het directoraat Biologie onder twee verschillende directoren-generaal. Genoemd directoraat heeft te Ispra een dienst Biologie, waaraan het bepaalde werkzaamheden — waaronder de onderhavige — opdraagt. De uitvoering en controle daarvan berust uitsluitend bij de autoriteiten van genoemd directoraat, die deels te Brussel en deels te Ispra zijn gevestigd.

Aan de omstandigheid dat verzoeker zich tot Caprioglio en Malvicini heeft gewend, kan de Commissie geen argument ontleen. Onder welk gezag verzoeker valt, dient objectief te worden uitgemaakt en niet aan de hand van diens subjectief oordeel. Hoewel hij voor rekening van de dienst Biologie werkte, bleef hij hiërarchie onder het GCOK vallen.

Wat het misbruik van bevoegdheid betreft, de gegrondheid van een dergelijke

grief kan normaal slechts met vermoedens aannemelijk worden gemaakt. In casu zijn deze vermoedens voldoende ernstig, aangezien zowel uit de stukken in de onderhavige zaak als uit die van het eerder door verzoeker ingestelde beroep (vgl. hierboven, I, 5) blijkt dat hij „blootstond aan de onverzoenlijke vijandschap” van Malvicini.

De *Commissie* antwoordt dat er geen relevante objectieve en overeenstemmende aanwijzingen voor een kwaadwillige bedoeling bestaan. Zij meent genoegzaam te hebben aangetoond dat Malvicini's houding, welke was ingegeven door twijfels aan de deugdelijkheid van de resultaten van verzoekers proefnemingen, vanaf een bepaald tijdstip door tal van anderen werd gedeeld.

De tewerkstelling van de ambtenaren kan niet afhankelijk zijn van werkkaarten. De door verzoeker overgelegde werkkaart was opgesteld met het oog op een verkenningsonderzoek. De Commissie heeft vastgesteld dat dit buiten het programma viel.

Het ligt niet in haar bedoeling om haar ambtenaren wetenschappelijk werk te laten verrichten dat niet tot de door de Raad vastgestelde onderzoeksprogramma's behoort. Zij is derhalve niet voor nemens de experimenten van verzoeker te doen herhalen of voortzetten, ook niet om enkel na te gaan of zijn conclusies wellicht juist waren.

3. *Ten aanzien van het vierde en vijfde onderdeel van het verzoekschrift (schadevergoeding)*

Verzoeker merkt op dat de Commissie — door geen duidelijk standpunt in te nemen ten aanzien van de beschuldiging van Malvicini en verzoeker maar zeer gedeeltelijk tegemoet te komen — een dienstfout heeft begaan, die haar verplicht hem een schadevergoeding te betalen. De Commissie is aansprakelijk voor de daden van haar ambtenaren.

Ook het feit dat verzoeker in zijn wetenschappelijk werk is belemmerd en hem

met name is verboden zijn werkzaamheden voort te zetten, heeft hem schade berokkend, die de Commissie op passende wijze moet vergoeden.

Volgens de *Commissie* blijkt uit haar beoogt nopens de andere onderdelen van het verzoekschrift duidelijk dat van een dienstfout geen sprake is.

Verzoeker repliceert dat de gestelde dienstfout gelegen is in Malvicini's gehele houding te zijnen opzichte. Hij relateert in bijzonderheden de feiten waaruit moet blijken dat Malvicini verzoekers wetenschappelijke bij- en nascholing systematisch heeft belemmerd, of heeft getracht zulks te doen, en dat hij hem achterstelde bij andere collega's die zich in vergelijkbare omstandigheden bevonden, wat betreft de toestemming voor dienst- of studiereizen, werkfaciliteiten, bevordering alsmede toekenning van hogere salaristrappen en premies voor buitengewone diensten.

4. *Ten aanzien van de bij repliek vermeerderde eis (verwijdering van bepaalde stukken uit verzoekers administratief dossier; het buiten beschouwing laten van deze stukken door het Hof)*

Verzoeker merkt op dat de bijlagen nrs. 10 en 16 van het verweerschrift (schriftelijke opmerkingen van Malvicini van 23 november 1971, met redenen omkleed advies van 24 november 1971) lasterlijk van aard zijn en hem, in strijd met artikel 26 van het Statuut van de ambtenaren, niet zijn medegedeeld noch door hem zijn ondertekend. Zij kunnen hem derhalve niet worden tegengeworpen.

IV — Mondelinge behandeling

Overwegende dat het Hof (Tweede Kamer), na de sluiting van de schriftelijke behandeling, de Commissie heeft verzocht nader aan te geven waarom zij de gegrondheid van de beschuldigingen van verzoekers directe chef niet heeft onderzocht.

Dat het antwoord van de Commissie ter terechtzitting kan worden samengevat als volgt:

De Commissie is uitgegaan van een grondig onderzoek naar de oorzaken van de geschillen: de stukken met betrekking tot de vervalsingszaak, de rapporten over verzoekers eerdere werkzaamheden, het met redenen omkleed advies over de tekst waarvoor toestemming tot publicatie was gevraagd, dit alles heeft de instanties van het Centrum voor Onderzoek ertoe gebracht niet verder te gaan met het onderzoek naar de waarheid. Het is eenvoudig op dat punt stopgezet, hetgeen wellicht geen bevredigende oplossing is, maar in casu wel de beste.

Bovendien is de Commissie van mening dat, wil er van een dienstfout sprake zijn, er een bewust foutieve gedraging van de Commissie dient te zijn, bedoeld om iemand te schaden. De Commissie heeft verkozen om niets te doen en het onderzoek eenvoudig stop te zetten, juist om niemand te schaden.

Overwegende dat M. Slusny voor verzoeker heeft gepleit en G. Pincherle voor de Commissie.

Overwegende dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 21 juni 1974 conclusie heeft genomen.

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat verzoeker bij beroep van 25 juli 1972 nietigverklaring heeft gevraagd van het besluit van 14 april 1972 tot afwijzing van zijn klacht van 3

januari 1972, strekkende tot (i) intrekking van bepaalde, door zijn chef tegen hem ingebrachte beschuldigingen, (ii) nietigverklaring van het besluit hem niet toe te staan zijn onderzoeken voort te zetten en (iii) toekenning van schadevergoeding wegens de tegen hem ingebrachte beschuldigingen en het verbod zijn werkzaamheden voort te zetten;

Ten aanzien van het sub 1 en 2 gevorderde

- 2 Overwegende dat verzoeker zich beroept op het algemene beginsel dat de werkgever verplicht zijn werknemers te beschermen, alsmede op artikel 24, eerste alinea, van het Statuut van de ambtenaren, dat de Gemeenschap de verplichting oplegt bijstand te verlenen indien een ambtenaar slachtoffer wordt van bepaalde wangedragingen;
- 3 Overwegende dat, afgezien van de plichten die ingevolge artikel 24 van het Statuut op de administratie rusten, de beginselen van het recht en van behoorlijk bestuur verlangen dat, wanneer een chef ernstige beschuldigingen uit inzake het beroepsfatsoen van één zijner ambtenaren in de uitoefening van diens functie, de administratie alle dienstige maatregelen neemt ter vaststelling van de gegrondheid der beschuldigingen;
- 4 dat indien vervolgens blijkt dat de beschuldigingen niet kunnen worden waargemaakt, zij deze dient te verwerpen en alle maatregelen moet treffen om de geschonden reputatie te herstellen;
- 5 dat zij in elk geval een niet strikt noodzakelijke openbaarmaking van de beschuldigingen dient te vermijden;
- 6 Overwegende dat in casu vaststaat dat tegen verzoeker een ernstige beschuldiging is ingebracht door zijn chef;

- 7 dat de Commissie in de persoon van de Directeur-generaal van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek te Ispra, na verzoeker inlichtingen te hebben gevraagd inzake de betrokken proefnemingen, ten einde na te gaan of tegen hem een tuchtprocedure diende te worden ingeleid, uiteindelijk heeft besloten geen tuchtprocedure tegen verzoeker te openen;
- 8 dat dit besluit hem eerst is medegedeeld bij het antwoord van de Commissie van 14 april 1972, waarbij zijn administratieve klacht werd afgewezen;
- 9 Overwegende dat verzoeker bij zijn klacht van 3 januari 1972 de Commissie heeft gevraagd „dat de beschuldigingen . . . schriftelijk worden ingetrokken, met excuses en erkenning van de waarachtigheid der door mij verkregen experimentele resultaten”;
- 10 dat deze klacht, ook al is zij niet zeer gelukkig geformuleerd, — gelet op verzoekers nota van 8 november 1971 luidens welke hij „gaarne . . . de resultaten (zou) vernemen van dit onderzoek, dat sedert mei loopt . . . alsmede Uw besluit” — evenwel moet worden opgevat als een tot de Commissie gericht verzoek om een onderzoek in te stellen en, ingeval de beschuldigingen van oneerlijkheid ongegrond zouden blijken, deze te doen intrekken;
- 11 dat de Commissie, die in haar brief van 14 april 1972 niet uitdrukkelijk op het verzoek zelf heeft geantwoord, moet worden geacht te hebben geweigerd het onderzoek te doen plaatsvinden;
- 12 dat de Commissie, door niet alle noodzakelijke maatregelen te nemen om de gegrondheid van de beschuldigingen van verzoekers chef na te gaan en, meer in het bijzonder, niet tot een definitief onderzoek over te gaan, haar plicht tegenover verzoeker heeft verzuimd;
- 13 dat zij, door niet alle dienstige maatregelen te nemen om een niet strikt noodzakelijke openbaarmaking van de betrokken beschuldigingen te verhinderen, dit verzuim te ernstiger heeft gemaakt;

- 14 dat bijgevolg de weigering van de Commissie om het onderzoek aan te vatten, moet worden nietig verklaard;
- 15 Overwegende dat verzoeker bij inleidend verzoekschrift het Hof heeft gevraagd de vaststelling van de in geding zijnde feiten door getuigen te gelasten, en een lijst van getuigen heeft aangeboden;
- 16 dat de Commissie in haar verweerschrift heeft betoogd dat verzoekers vorderingen „van grond ontbloom en bijgevolg ongerechtvaardigd” waren;
- 17 dat de Commissie bij dupliek heeft geconcludeerd dat het den Hove behage „de noodzakelijke maatregelen te gelasten om de feiten met betrekking tot de experimenten van 28, 29 en 30 april 1971 te doen onderzoeken door een deskundige, die tot taak zou hebben de gehele, *zuiver* wetenschappelijke documentatie van verzoeker en diens chef te analyseren”;
- 18 dat de Commissie dit aanbod om de wetenschappelijke vragen aan een deskundige voor te leggen, na de mondelinge behandeling heeft hernieuwd;
- 19 Overwegende dat de Commissie tijdens de gehele procedure verzoekers vorderingen aldus heeft willen miskennen;
- 20 dat verzoekers grief, welke ter mondelinge behandeling wederom is gepreciseerd, hierin bestaat dat de Commissie niets heeft gedaan en aldus een probleem heeft geschapen dat met de tijd steeds ernstiger is geworden;
- 21 dat derhalve erop moet worden gewezen dat het onderzoek, waartoe de Commissie had moeten overgaan, ten doel moest hebben bewijs te leveren ter staving van de beschuldigingen inzake verzoekers oprechtheid;
- 22 dat de Commissie na de nietigverklaring van haar weigering deze verplichting thans ten spoedigste behoort na te komen;

Ten aanzien van het sub 3 gevorderde

- 23 Overwegende dat verzoeker stelt dat het besluit waarbij hem wordt verboden zijn onderzoeken voort te zetten, misbruik van bevoegdheid oplevert in zoverre het is bedoeld om hem een verkapte straf op te leggen;
- 24 Overwegende dat de Commissie tegen dit onderdeel een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt wegens termijnoverschrijding;
- 25 dat, aangezien het besluit van de chef van 9 juli 1971 verzoeker verbood zijn werkzaamheden voort te zetten en hij niet binnen drie maanden nadien een administratieve klacht had ingediend, het antwoord van de Commissie op zijn klacht uitsluitend een bevestiging van het eerdere besluit zou zijn;
- 26 Overwegende dat alleen een definitieve beslissing van het bevoegde administratieve gezag de statutaire termijnen doet ingaan;
- 27 dat verzoeker op 8 november 1971 de directeur-generaal heeft gevraagd ten deze een definitief besluit te nemen;
- 28 dat, gezien het stilzwijgen van de directeur-generaal, verzoeker zich op 3 januari 1972 tijdig tot de Commissie heeft gewend voor een definitief besluit;
- 29 dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid bijgevolg dient te worden verworpen;
- 30 Overwegende dat het aanvankelijke, door verzoekers chef genomen besluit een deel van zijn taken te schorsen, redelijkerwijze niet los kan worden gezien van de terzelfder tijd tegen verzoeker ingebrachte beschuldigingen van oneerlijkheid;

- 31 dat, ook al was zodanig besluit destijds gerechtvaardigd voor de duur van het door de directeur-generaal ingestelde onderzoek, het feit dat het onderzoek niet is voltooid, een deel van de rechtvaardiging aan dit besluit heeft ontnomen;
- 32 dat het feit dat de Commissie het besluit verzoeker te verbieden zijn proeven voort te zetten, heeft bevestigd zonder haar beslissing uitdrukkelijk met de beschuldigingen van oneerlijkheid te motiveren, niet de indruk vermag weg te nemen dat dat besluit, juist vanwege de handhaving ervan, een disciplinaire straf was en niet een tijdelijke opschorting hangende het onderzoek;
- 33 dat het motief van de Commissie om verzoeker de voortzetting van zijn werkzaamheden te weigeren — dat deze namelijk niet tot het programma van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek behoorden — niet duidelijk maakt waarom dan verzoekers jaarprogramma van werkzaamheden die taak voor het gehele jaar 1971 voorzag, een taak die hij ook het jaar daarvóór had vervuld;
- 34 dat onder deze omstandigheden het besluit van de Commissie op dit punt dient te worden nietig verklaard;

Ten aanzien van het sub 4 gevorderde

- 35 Overwegende dat verzoeker heeft gevraagd dat verweerster worde veroordeeld hem de som van 100 000 Belgische franken te betalen wegens de morele en materiële schade als gevolg van de weigering de beschuldigingen van zijn chef schriftelijk te doen intrekken, en de weigering om de waarachtigheid van de door hem verkregen experimentele resultaten te erkennen;
- 36 dat het Hof, in afwachting van het resultaat der door de Commissie te ondernemen stappen, niet reeds nu op deze vordering uitspraak kan doen;

Ten aanzien van het sub 5 gevorderde

- 37 Overwegende dat verzoeker bovendien 100 000 Belgische franken eist wegens de morele en materiële schade als gevolg van de uitdrukkelijke afwijzing door de Commissie van zijn verzoek zijn werkzaamheden en onderzoeken te mogen hervatten;
- 38 dat niet is gebleken van enige aan verzoeker opgekomen materiële schade als gevolg van de weigering hem zijn werkzaamheden en onderzoeken te doen hervatten;
- 39 dat alle morele schade voldoende is hersteld door de nietigverklaring dier weigering;

Ten aanzien van de kosten

- 40 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, eerste alinea van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen;
- 41 dat de Commissie, nu zij wat het wezenlijke van haar vorderingen betreft in het ongelijk is gesteld, in de kosten dient te worden verwezen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende, verstaat:

1. De afwijzing door de Commissie van verzoekers vordering van 3 januari 1972 om een onderzoek in te stellen naar de door zijn chef tegen hem ingebrachte beschuldigingen van oneerlijkheid, wordt nietig verklaard;

2. De uitdrukkelijke afwijzing door de Commissie van verzoekers vordering van 3 januari 1972 om zijn werkzaamheden en onderzoeken overeenkomstig werkkaart III-4-01/1971 te mogen hervatten, wordt nietig verklaard;
3. In het kader van de onderhavige procedure wordt het sub 4 gevorderde afgewezen;
4. Het sub 5 gevorderde wordt afgewezen;
5. Verweerster wordt verwezen in de kosten.

Sørensen

Kutscher

Mackenzie Stuart

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op elf juli negentienhonderdvierenzeventig.

De Griffier

De President van de Tweede Kamer

A. Van Houtte

M. Sørensen

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL A. TRABUCCHI
VAN 21 JUNI 1974 ¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechteren,*

1. Wederom wordt van Uw Hof een beslissing gevraagd in een geschil rond een ambtenaar van de wetenschappelijke dienst en dat roert aan het broze samenstel van de positie van een onderzoeker, de vrijheid waarmee hij zijn speurwerk moet kunnen verrichten, en zijn verplichtingen als lid van een organisatie die tevens een administratieve organisatie is.

Vrijheid van onderzoek en de met een verantwoordelijke leiding gepaard gaande noodzaak van controle en mogelijkheid van beoordeling: dit zijn elementen waarmee Uw Hof bij zijn beslissing rekening moet houden. In casu komt daarbij nog een ander preliminair punt: Uw Hof kan slechts oordelen over enkele aspecten van een feitencomplex dat in de huidige stand van het geding opdoemt uit elkaar — in verschillende opzichten — tegensprekende verklaringen van bij de

1 — Vertaald uit het Italiaans.